

J.D.
ROBB

NÁS SE
NEZBAVÍŠ

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FAITHLESS IN DEATH
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-844-9

*Jejich dech je pln neklidu
a život jejich bouří, s níž letí.*

lord Byron

*Časem začneme nenávidět to,
čeho se často bojíme.*

William Shakespeare

1

Papírování může zabítet.

Podle názoru Evy Dallasové nic nedosahovalo výšin – nebo hlubin – vražedné nudnosti papírování.

A pokud vás nezabije nuda, pak to udělá podráždění.

Musela to vydržet. Jako poručík oddělení vražd newyorské policie to musela přežít.

Když tak seděla za stolem ve své maličké kanceláři na policejním ústředí, připadalo jí zoufale jasné, že na jaře 2061 už se dávno mělo vymyslet řešení. Nezasloužila si to snad, když přišla do práce dřív a s poctivým úmyslem vyřídit administrativní povinnosti? Věděla, že to bude náročnější než obvykle, ale i tak podcenila rozsah práce.

Nestávalo se každý den, aby při pronásledování nájemného vraha brala s sebou celé zatracené oddělení. Navíc při pronásledování přes dva světadíly. A taky by se to nestalo, pomyslela si, zatímco zápasila s čísly, se spoustou čísel, kdyby ten nájemný vrah necílil na mého manžela.

I na ni.

Jelikož ale šel po nich, muži i ženy pod jejím velením spolu s částí oddělení elektronické detekce a jejím velitelem považovali za svou povinnost zúčastnit se pronásledování a nenechali si to vymluvit.

Možná Roarke zařídil let z New Yorku, aby nemusela vymýšlet, jak začlenit tenhle děsivě vysoký náklad do rozpočtu a do své zprávy.

Protože si vzala tvrdohlavého Ira a navíc nechutně bohatého.

A jistě, zatčení proběhlo na farmě jeho rodiny v Clare, kde jim Roarkeova teta i zbytek rodiny předložili tolik jídla, že

by stačilo pro celou armádu. Takže nemusela řešit vydání za stravu.

Ale ty přesčasy. Velitel Whitney je sice předem schválil, ale kristepane, byly vážně obrovské. Navíc se musela řídit pravidly pro mzdy při mezinárodních vyšetřováních.

Papírování nejenže může zabíjet, pomyslela si, zatímco upíjela kávu. Může zabíjet pomalu a bolestivě.

V jednu chvíli přiklapala ke dveřím její kolegyně, detektiv Peabodyová, ve svých růžových kozačkách. A vesele nahlédla do kanceláře.

Stačilo jedině Evino zavrčení a zase odklapala.

A osmdesát sedm minut poté, co Eva usedla ke stolu, skončila – všechny účtenky, každá hodina přesčasu i všechny schválené výdaje byly konečně zpracovány a zaneseny.

Odeslala výsledek – a běda každému štouralovi z účetního oddělení, který do něj bude strkat nos. Pak si položila hlavu na stůl a na chvíli zavřela skelné oči.

„Už žádná čísla,“ zahučela. „Ve jménu lidskosti už žádná čísla.“

Narovnala se, promnula si obličej a prohrábla si nakrátko ostříhané hnědé vlasy. Nakonec vstala a přešla k AutoChefu, protože si zasloužila další dávku kávy.

S hrnkem v ruce pak vyhlížela z úzkého okna, které jí poskytovalo výhled na New York. Vysoká, štíhlá žena v kvalitních botách, kouřově šedivých jako její kalhoty, a vestě, oblečené přes bílou košili a pouzdro se zbraní.

Jediným viditelným šperkem byl svatební prsten, ale na řetízku pod košilí měla ještě pověšený diamant. Oba dárky od Roarkea pro ni měly stejnou – a velkou – sentimentální hodnotu.

Sledovala vzduchotramvaje, které křížovaly modrou oblohu. Bohové počasí dopřáli městu dokonalý květnový den. Slunečný a s teplotami přes dvacet stupňů.

Chudáci, co mířili do kukaní v ocelových mrakodrapech, si ho patrně nemohli tolik vychutnat. Ale i tak byl dneska pěkný

den. A ona sama si ho naopak vychutnat mohla, protože se vyhnula smrti hrozící při vyplňování hlášení o výdajích.

Je pěkný den, pomyslela si znovu a pootevřela okno.

Do kanceláře zavanul vítr a Eva se vrátila ke stolu, aby se podívala, co je nového od její poslední služby.

Zapípal jí komunikátor.

Na displeji si přečetla dispečink.

„Dallasová.“

Dispečink poručíku Evě Dallasové. Možná vražda. Spojte se se strážníky...

Zatímco poslouchala konkrétní údaje, popadla z opěradla židle bundu a vykročila do hlavní místnosti oddělení, aby vyzvedla kolegyni.

Pro někoho nebyl dnešní květnový den tak pěkný.

„Rozumím. Dallasová a detektiv Delia Peabodyová jedou na místo. Peabodyová,“ zavolala, aniž by se zastavila, „máme případ.“

Nepatrně zpomalila, když zahlédla Jenkinsonovu kravatu. Teď už by měla být na jeho šílené kravaty zvyklá, ale kdo by si zvykl na tlusté žluté čmeláky s vypoulenýma očima poletující nad neonově oranžovou loukou?

Nikdo. A nikdo by si ani zvykat neměl.

Peabodyová popadla kabát a popoběhla, aby ji dohonila. Dnes měla vlasy upravené do jednotlivých pohupujících se loken s červenými proužky.

Další věc, na kterou si Eva nedokázala zvyknout.

„Co máme?“

„Mrtvolu. Západní Čtvrtá ulice, na místě jsou dva strážníci. Zajímavé je, že telefonát na devět set jedenáctku přišel z Upper East Side. Jedou tam dva jiní strážníci, aby si promluvíli s volající.“

„Někdo z Upper East Side zná mrtvolu z West Village?“ podivila se Peabodyová, zatímco Eva zatáčela od výtahů přeplněných poldy, techniky i civilními zaměstnanci.

Vydaly se po jezdicích schodech.

„O tom dispečink nic neříkal.“

„Dneska jste přijela brzy.“

„Kvůli papírování. Je hotové. A nechci o tom mluvit.“

„McNab a já jsme vyrazili z domova dost časně, abychom mohli jít pěšky. Takový den jako dneska je potřeba využít.“

„Protože, jak zjistila ta mrtvola na Západní Čtvrté ulici, může být váš poslední.“

Eva sestoupila z jezdicích schodů a přece jen zkusila výtah. Jelikož byl jen asi z poloviny tak plný jako na patře jejího oddělení, vmáčkla se do kabiny.

„Spíš jsme si říkali, že je prostě fajn ráno na procházku.“

V garážích vystoupily a zamířily k Evinu autu. Podzemními prostory se šířila ozvěna jejich kroků.

„Když jsme v terénu, nachodíme toho hodně,“ pokračovala Peabodyová, zatímco nastupovaly. „Ale to není totéž jako jen taková procházka. Jarní New York je prostě úžasný.“

Eva se zařadila do šíleného provozu s kakofonií vztekého troubení, běsnění reklamních vzducholodí a pšoukání maxi-busů, které jarní New York dotvářely.

Ale k čertu s tím – New York byl podle Evy úžasný v kterémkoliv ročním období.

„A včera jsem strávila s Mavis a Bellou dvě skvělé hodiny na komunitní zahradě. Máme tam moc pěkný pozemek.“

Eva si vybavila svou nejstarší kamarádku Mavis – zpěvačku, podruhé těhotnou matku a ikonu těch nejbláznivějších módních kreací. Dokázala si ji představit při řadě činností – divných činností –, ale hrabání se v hlíně mezi ně nepatřilo.

„Vážně se pustila do zahradničení?“

„A je v tom dobrá,“ ujistila ji Peabodyová. „Má šikovné ruce a dobré oči. Já jsem jako volnověkačka s půdou vyrůstala, ale ona je talent od přírody. A Bella je v zahradních šatečkách prostě rozkošná. Jo, a má přítele.“

„Mavis má přítele? Je přece vdaná a čeká druhé dítě.“

„Ne, Bella má přítele. Jmenuje se Ned a je mu dvaadvacet – měsíců. Má vlnité zrzavé vlasy a spoustu pih. Mavis ho překřtila na Sladouška a má naprostou pravdu. Spolu jim to vážně

moc sluší. Jeho rodiče Jem a Linc se učí zahradničit. Jem je bloggerka a Linc biochemik.“

„Je to komunitní zahrada, nebo společenský klub?“

„Může to být oboje, to je na tom právě hezké.“ Peabodyová se otočila k Evě a zazubila se. „Nenáviděla byste to tam.“

O tom nepochybuju, pomyslela si Eva a začala hledat místo k zaparkování. Ale přesto...

„Zasadila jsem strom.“

„Prosím?“ Peabodyová vykulila tmavé oči. „Cože jste?“

„Zasadili jsme s Roarkem strom. Byl to jeho nápad, ale udělali jsme to spolu. Z větší části. Zahradník vykopal díru, my jsme do ní dali ten strom a zasypali ho hlínou a vším možným.“

„Jaký strom?“

„Támhle!“ Eva si všimla volného místa, zapnula maják a vertikální pohon a přeletěla ulici. Peabodyová pevně zavřela oči, vzápětí Eva dosedla mezi obouchanou dodávku a statný terénní vůz, na obou stranách zhruba s centimetrem volného prostoru.

„Zásah.“

„Chtěla jsem říct, že jste mě mohla varovat, ale to by bylo nejspíš ještě horší.“ Peabodyová s ulehčením vystoupila a počkala, než Eva vyloví z kufru terénní soupravu. „Jaký strom?“

Eva ukázala na jih k přechodu. „Nějaký truchlivý strom. Truchlivý... něco. Možná broskvoň.“

„Smuteční broskvoň?“

„Smuteční, truchlivá, to je to samé. Teď má spoustu kvítků, takže jsme ho nezabili.“

„To je dobře, ale proč jste sázeli strom? Proč policistka a miliardář sázejí stromy?“

„Roarke někdy mívá...“ Sklony k sentimentalitě, pomyslela si Eva, když se připojily k proudu lidí přecházejících ulici. „Zvláštní nápady. Nechali jsme udělat jezírko a...“

„Opravdu? Už je hotové? Říkala jste, že ho plánujete.“

„Jo, je hotové. A je pěkné. Jsou v něm takové ty kytky, co jim splývají listy na hladině.“

„Lekníný?“ Peabodyová vzdychla.

„Jo, ty, a další kytky a vedle stojí lavička a Roarke usoudil, že bychom měli strom u ní zasadit sami.“

„Jé!“

„Společenský klub zavírá,“ oznámila Eva a zastavila se před čtyřpodlažním domem.

V přízemí byl jakýsi podnik s názvem *Básníci a malíři* a obchod s názvem *Herbalist*. Oba podniky měly široká okna obrácená do ulice, stejně jako vyšší patra.

Žádné clony, žádné bezpečnostní mříže, jenom sklo.

Vínové dveře mezi oběma obchody vedly k bytům.

Eva k nim přistoupila. Žádná bezpečnostní kamera, standardní zámky.

„Sem byste se mohla vloupat párátkem,“ poznamenala a otevřela si univerzálem.

Železné schody vedly přímo nahoru do prvního patra, kde byly dveře vpravo vybavené slušným poplašným systémem a dvojkřídle dveře vlevo solidními zámky.

„Mrtvola je nahoře,“ oznámila Peabodyové.

Vyšly po schodech.

V otevřených dveřích napravo čekala strážnice. I dvojkřídle dveře nalevo byly otevřené. Eva za nimi viděla stojany, židle, pracovní stoly a velké i malé kusy kamene a dřeva.

Z místnosti za strážnicí slyšela hudbu.

Zvedla odznak a zapnula záznamník.

„Poručíku.“ Zhruba padesátiletá strážnice, které zpod čepice trčely krátké kudrnaté vlasy, ustoupila. „Strážnice Millerová. Můj kolega, strážník Getz, je nahoře s mrtvolou.“

„Podejte hlášení.“

„Právě jsme vyřídili stížnost v sousedním bloku a končila nám směna, ale v osm hodin třicet tři minut přijal dispečink telefonát. Byli jsme jenom půl bloku odtud, to musíte přijmout. Ani v jednom bytě na tomhle patře nikdo nereagoval na zvonění a za dveřmi jsme slyšeli hudbu.“

Prudkou, energickou hudbu, pomyslela si Eva. S výraznou basovou linkou a naléhavými bicími.

„Není tu zvukotěsnění,“ pokračovala strážnice. „Probudili jsme nájemníci dole pro případ, že by sem měla přístup, což taky měla. Hettie Brownstoneová. Ona a mrtvola jsou jediní nájemníci, pokud nepočítáme obchody v přízemí – v čase našeho příchodu ještě nebyly otevřené. Hettie Brownstoneová nám dala elektronické klíče k oběma bytům, které si pronajala Ariel Byrdová. Požádali jsme Hettii, ať počká u sebe, ohlásili jsme se a vešli jsme dovnitř. Kolega si vzal na starost druhé patro a já tohle. Mrtvolu našel on.“

Millerová se ohlédla ke schodům. Eva nad nimi viděla druhého strážníka, jak stojí v předpisovém pohovu, se širokým oknem za zády a vedle nějakých regálů.

„Je to výtvarný ateliér, madam. Sochařský. Mrtvola má proražený týl. Vedle ní leží velké kladivo, spíš palice, s viditelnými skvrnami od krve a šedé hmoty. Na zemi nad schody leží sáček z kavárny Delish – ta je zhruba jeden blok odtud, východním směrem. Jako kdyby ho někdo upustil a kafe se rozprsklo kolem. V sáčku jsou dvě koblihy. Zajistili jsme místo činu a zavolali na centrálu. Já jsem sešla dolů, abych informovala slečnu Brownstoneovou a provedla předběžný výslech.“

Millerová sklopila oči k poznámkám.

„Znala oběť tři roky, od doby, co se oběť přistěhovala. Vede tu taneční studio, přímo naproti svému bytu. Podle její výpovědi ukončila poslední hodinu v devět a zamkla. Má pětileté dítě. Nikam nešla a nikoho neviděla ani neslyšela. Dítě prý uložila ve čtvrt na deset, osprchovala se, dala si sklenici vína a zhruba do půl jedenácté se dívala na televizi.“

Millerová vzhlédla. „Byla rozrušená, poručíku, ale spolupracovala. Prý bude k dispozici vyšetřovatelům, ale musela odvést dítě do školky. Vráti se v devět.“

„Dobře. Půjdeme se podívat na místo činu. Pošlu vašeho kolegu dolů a chci, abyste se podívali na ty *Básníky*. Včera večer určitě měli otevřeno. Mají nad dveřmi kamery, stejně jako to bylinkářství. Chci záběry z obou podniků.“

„Ano, madam. Poručíku.“

„Zkuste něco zjistit v té kavárně a až se vrátí Brownstoneová, skočte za ní. Povězte jí, že si s ní jedna z nás, nebo možná obě, zajdeme promluvit, jakmile to půjde.“

„Ano, madam. Poručíku, chtěla bych dodat, že když jsem procházela tohle patro, všimla jsem si postele – pokud ji oběť neměla ve zvyku nechávat neustlanou, byla použitá. A myslím použitá na sex, protože na obou nočních stolicích stojí sklenice od vína a na kuchyňské lince je skoro prázdná láhev Shirazu.“

„To je dobré vědět. Děkuju, strážnice.“

Eva vykročila ke schodům – tyhle nebyly železné, ale dřevěné. Staré, možná původní.

Strážník, zhruba o patnáct let mladší než jeho kolegyně, na ně čekal nahoře.

Vpravo od něj ležel na zemi promočený sáček, kolem se rozlila světle hnědá tekutina.

„Poručíku. Millerová říkala, abych tu hudbu nevypínal. Že budete chtít, aby všechno zůstalo přesně tak, jako když jsme přišli.“

„Správně.“

„Neslyšel jsem, jak jdete nahoru. Věděl jsem o vás jenom díky tomu, že jsem se podíval dolů a viděl jsem vás s Millerovou.“

Hudba nehraje na plno, pomyslela si Eva, ale dost hlasitě, aby zamaskovala kroky.

„Děkuju, strážníku. Teď už to tu převezmeme.“

Eva se rozhlédla a otevřela terénní soupravu. Zaizolovala si ruce i boty, stejně jako Peabodyová.

„Vypnout hudbu.“

V nastalém tichu se podívala na oběť, drobnou ženu v tepláčkách zkrácených pod kolena a bavlněném tričku bez rukávů.

Krátké, inkoustově černé vlasy se světle modrými pruhy měla spleené krví. „Podle polohy rány to vypadá, že úder přišel mírně zprava – a ona se zhroutilá doleva. Vrah k ní přistoupil zezadu, to je jasné,“ poznamenala Eva. „Stála tady u pracovního stolu, čelem k němu a k oknu, a věnovala se tomu kusu kamene.“

„To je mramor. Myslím.“

„Dobře. Má tady nástroje. Dláto, kladivo, na stole i na zemi jsou odštěpky kamene. Hraje muzika, svítí se tu. Z ulice by ji bylo vidět těžko, protože pracuje daleko od okna. Ale ona by se mohla podívat ven, kdyby chtěla.“

„Žádná stopa po zápase. Ten sáček s kafem...“ Peabodyová se zamračila. „Někdo vyšel nahoru – nejspíš ta žena, co volala na devět set jedenáctku, ne? Uviděla tělo a upustila sáček. Šplích.“

„Tak to vypadá. Nejsou tu ani žádné zjevné známky loupeže nebo krádeže. Je tu spousta soch – hotových i nedodělaných. Spousta kamene, dřeva a nástrojů. Vrah vejde do domu – podíváme se na dveře, jestli tam nejsou nějaké stopy po překonání zámku – a vystoupá po schodech nahoru. Zvedne kladivo – spousta podobných věcí leží tady na té druhé lavici. A bum.“

Eva zvedla prst a obešla tělo. „Nebo si možná dala víno a dopřála si s někým sex. A její partner jde s ní nahoru. Pohádají se – nebo se začali hádat už dole. Ona s ním skoncuje, zapne hudbu a vezme do ruky nářadí. A on v té chvíli ztratí hlavu, popadne kladivo a rozbije jí lebku. Nejspíš ji praští víc-krát. A pak se lekne, co to provedl. Nebo si řekne, že si to zasloužila. A vypadne odtud.“

„Její sousedka by mohla vědět, jestli zavražděná měla nějakou známost.“

„Jo, zeptáme se jí.“ Eva se s terénní soupravou sklonila k tělu – snažila se při tom vyhnout kaluži krve. Identikitem ověřila totožnost a nahlásila ji do záznamu.

„Oběť je oficiálně identifikována jako Ariel Byrdová bytem na této adrese, míšenka, věk dvacet sedm let. Já ohledám tělo, Peabodyová. Jděte dolů a začněte s ložnicí. Z těch skleniček na víno zkusíme získat otisky prstů nebo DNA.“

K ohledání rány ani nepotřebovala mikrobrýle. „Podle tvaru a šířky rány šlo nejmíň o dva údery. A jelikož vrah nechal zbraň hned vedle, je jasné, čím je zasadil. Ukládám zbraň mezi důkazy.“

Zapečetila kladivo, označila ho a odložila stranou. „Oběť má na sobě pracovní rukavice i boty a ochranné brýle.“

Shýbla se a natočila hlavu oběti, aby se podívala přes brýle do tmavých, skelných očí, které jí oplácely pohled. Potom vytáhla další přístroj, aby zjistila čas smrti.

„Čas smrti dvacet dva hodin čtyřicet osm minut. Příčina smrti: úder tupým předmětem do týla, který prorazil lebku. Oboje potvrdí soudní patolog.“

Jelikož oběť měřila necelých sto šedesát centimetrů a nevážila nejspíš ani padesát kilo, Eva ani nezavolala Peabodyovou, aby jí pomohla otočit tělo.

„Jo, padla doleva – na levé tváři má pohmožděninu od dopadu na podlahu. Upadla tvrdě.“ Zvedla oběti tričko. „Nejdřív narazila do stolu, vsadím se, že bude mít zlomené žebro. Dvě silné, tvrdé rány zezadu. Oběť se kácí dopředu, ale stůl je připevněný k podlaze, takže se ani nehne. Potom se oběť zhroutlí doleva. Podle mě jí vrah právě tehdy zasadil druhou ránu, která jí pootočila hlavu, takže dopadla na zem pravou tváří. Je mrtvá, ještě než dopadla.“

Eva zacouvala – opatrně, aby nešlápla do krve –, narovнала se a vytáhla videofon, aby zavolala techniky a zařídila převoz do márnice.

Znovu si sedla do dřepu a prohlédla si sáček z kavárny. Prstem dloubla do jedné koblíhy.

Pořád byla čerstvá – z dnešního rána.

Označila sáček a jeho obsah pro techniky.

Obešla si ateliér. Jednalo se o kvalitně zařízený pracovní prostor. Nářadí, plachty, miniAutoChef a malá lednice s lahvevi vody a energetickými nápoji. V rohu stál stojan s několika náčrtý.

Dřevo a samozřejmě kameny. Některé sochy jí připadaly dokončené – některé byly jemné, jiné statné a hrubé. Bysty, nahá žena, nahý muž, dvojice neurčitelného pohlaví zachycená v objetí.

A ve dřevě? Drak schoulený jako ve spánku, žena stojící na špičkách, košatý strom s náznakem obličeje na kmenu.

Ariel nejspíš měla se svými díly úspěch. Eva nebyla odbornice na umění, ale sochy ji něčím oslovovaly.

Buď měla úspěch, pomyslela si, když se vydala po schodech dolů, nebo ji někdo finančně podporoval. Nájem takových prostor ve West Village není určitě levný.

Rozhlédla se po obýváku.

Žádná známka narušení.

Nástěnná obrazovka, pohovka, která vypadala pohodlně a měkce, s přehozem, na němž se střídaly tmavě růžové, světle modré a zelené pruhy. Většinu podlahy pokrýval velký, tlustý koberec – nejspíš kvůli sousedce o patro níž. Jídelní kout se čtvercovým stolem stejně tmavorůžového odstínu a se čtyřmi židlemi: dvěma modrými, dvěma zelenými. Květiny v kamenné – mramorové? – váze.

Kytice vypadala velice čerstvě.

Žádné krámy, pokud člověk nepočítal výtvarné umění na stěnách. Umění všeho druhu, částečně zarámované, částečně jen přišpendlené nákresy.

Nahlédla do kuchyně. Jediná kuchyňská linka s lahví červeného vína, v níž zbývalo zhruba půl sklenky. Označila ji po techniky.

V lednici, která působila, jako kdyby plnila svou povinnost už několik desítek let, další víno, nějaké sýry, jogurty a energetické nápoje. Starý AutoChef – Eva se podívala na poslední program.

Ve dřezu žádné nádobí.

Vyšla z kuchyně a zastavila se u otevřených dveří pracovny, která zároveň sloužila jako pokoj pro hosty. Uklizená, barevná, s ustlanou postelí a naklepanými polštáři.

Někdo – možná oběť – tu vytvořila nástěnný obraz: výjev s pouličními malíři u stojanů a projíždějícími auty.

Miniaturní datovou a komunikační jednotku na stole pod oknem Eva označila pro elektronikáře a pokračovala v prohlídce.

I koupelna byla čistá a prostě zařízená. Eva otevřela dvířka nástěnné skříňky se zrcadlem. Našla v ní volně prodejné léky, roztříděné podle typů. Zkontrolovala i zásuvky a obsah skříňky pod umyvadlem a připojila se k Peabodyové v ložnici.

Peabodyová zamračeně stála s rukama opřenýma v bok.

Z obou stran rozestlané postele byly noční stolky s lampičkami a sklenkami na víno, poprášenými práškem na snímání otisků. Jediné okno mělo soukromou clonu – vypnutou.

Peabodyová se otočila k Evě. „Chtěla jsem, abyste to tu viděla, než zabalím sklenice do důkazů. Na obou jsou otisky. Otisky oběti jsou na té vpravo. Druhé otisky nejsou v systému. Laborka odebere ze sklenic a povlečení DNA.“

„Jo, takhle nevypadá postel po spaní. Dívala jste se do zásuvek nočních stolků?“

„V pravém tablet, videofon, skicář a tužky. V levém nic. Na videofonu žádné hovory a textovky, příchozí ani odchozí, od včerejšího odpoledne. Pak jediná textovka, z čísla registrovaného na Gwendolyn Huffmanovou.“

„Co se v ní psalo?“

„Jenom: Těším se na naše sezení. Oběť odpověděla, že se taky těší, a autorka textovky dodala, že se brzy uvidí a že nepřijde s prázdnýma rukama.“

„Bez uvedení času. Označte videofon elektronikářům. Žádné kondomy, žádné sexuální pomůcky,“ dodala Eva. „Tady ani v koupelně. Co šatna?“

„Jenom šaty, boty a dvě kabelky – jedna na den, jedna večerní. Dva kufry na kolečkách, menší uvnitř většího. Neujižděla na hadrech,“ dodala Peabodyová, když Eva vykročila k šatně, aby se podívala na vlastní oči.

„Ale co měla, roztřídila podle typů, vidíte? Pracovní šaty, oblečení na ven, jedny jednoduché černé šaty do společnosti a dvoje, v nichž se podle mě chodila bavit. Boty jsou na tom podobně. Spodní prádlo, věci na spaní a cvičební úbory jsou v toaletním stolku – taky roztříděné podle typů. Jedna malá zásuvka obsahuje šperky – do společnosti, umělecké, na zábavu. Všechno je uklizené, Dallasová, a nic nevypadá, jako kdyby tu někdo něco hledal.“

„Nevypadá, tady ani jinde.“

„Připadá mi to divné.“

Jo, je to divné, pomyslela si Eva, ale obrátila se ke kolegyni. „Rozvedte to.“

„No, když se tu porozhlédnete – nahoře v ateliéru i v bytě tady dole –, je všechno uklizené a uspořádané. Až na umění na stěnách byla minimalistka a očividně se jí líbilo mít všechno na svém místě.“

„Souhlasím.“

„Žádné tričko pohozené na židli, žádné boty, které skopla z nohou a nechala je ležet, aby je uklidila později.“

„Žádné špinavé nádobí – až na ty sklenky,“ doplnila Eva. „Přehoz na postel je složený v nohách postele, ale povlečení je pomuchlané, napůl odkopané. Takhle nevypadá po spánku, ale po sexu.“

„Dovedu si představit, že nechala neupravenou postel – upraví ji, než půjde spát. Ačkoliv se mi to moc nezdá, když vezmu v úvahu, jak pořádkumilovná jinak byla. Ale v žádném případě nevěřím, že by tu nechala jen tak stát ty použité sklenice.“

„V osmnáct hodin deset minut si v kuchyňském AutoChefu naprogramovala jednu porci kuřete s rýží a s růžičkovou kapustou. Talíř spolu nádobím od snídaně, kterou si naprogramovala včera v osm hodin dvacet, a od oběda, který si naprogramovala ve třináct třicet pět, je v myčce. Umytý. Zapínala ji v osmnáct dvacet osm.“

„Takže ji možná nechtěla vyprazdňovat, aby do ní dala ty sklenice, ale stejně nevěřím, že by je nechala na nočních stolcích.“

„Nesedí to na ni,“ souhlasila Eva.

„S někým pije víno a užívá si v posteli – a všechny stopy ukazují, že dobrovolně. Někdy potom ale došlo k hádce. Dost vážné, aby oběť vstala, hodila na sebe pracovní oblečení a neuklízela, jak měla ve zvyku. Řekla třeba něco jako: *Už toho mám dost. Skončili jsme. Oblíkní se a vypadni. Já jdu pracovat.*“

„Odmrštěný milenec nechce, aby bylo po všem,“ navázala Eva. „Nechce vypadnout. A uzavře hádku tím, že oběť uhodí do hlavy kladivem.“

„Zločin z vášně,“ řekla Peabodyová. „*Já ti ukážu, kdo s kým skončil, ty mrcho!*“

„To všechno je docela pravděpodobné. Lidi z márnice a technici jsou na cestě. Podíváme se na vchodové dveře a označíme povlečení. Technici udělají zbytek.“

„Najdou DNA,“ předpověděla Peabodyová, „ale jestli nejsou v systému otisky...“

„Nejspíš v něm nebude ani DNA toho milence,“ dokončila Eva, otevřela vchodové dveře a sklonila se k nim. Nasadila si mikrobrýle, aby prozkoumala zámek a čtečku elektronických klíčů.

„Levný krám,“ zahučela, „ale nevidím stopy, že by s ním někdo něco dělal. Ať to ještě zkontrolujou elektronikáři – třeba nám budou schopní říct, kolikrát si tady někdo během včerejška otvíral. Můžou zkontrolovat i hlavní dveře dole. Jeden milenec možná našťvaně odešel. *Táhni k čertu, Ariel*. Ona je nahoře, má puštěnou muziku a pracuje. Přichází druhý milenec. Není bůhvíjak pravděpodobné, že by někdo bez sexuálních pomůcek i základní ochrany střídal v posteli víc partnerů, ale co my víme. Druhý milenec vidí postel a sklenice od vína. *Ta děvka!* Vyjde nahoru a praští ji. *Já ti dám, nasazovat mi parohy.*“

„To, že měla ráda pořádek a čisto, ještě neznamená, že nemohla být mrcha, která dováděla v posteli s řadou lidí.“ I tak si Peabodyová povzdychla. „Byla by škoda, kdyby se ukázalo, že zahýbala, protože se mi vážně líbí její sochy.“

Eva uslyšela blížící se kroky, a tak vrátila mikrobrýle ke zbytku terénní výbavy. „To by měla být márnice nebo technici. Každopádně jim to tady ukážeme a zajdeme si dolů promluvit se sousedkou. Třeba ví, s kým oběť skotačila v posteli.“

2

Hettie Brownstoneová byla vysoká, štíhlá a viditelně rozrušená. Pozvala je do bytu, kterým se linula vanilková vůně ze svíčky hořící nad malým elektrickým krbem. Na rozdíl od bytu Byrdové nebyl ani trochu minimalistický.

Z trojice beden v jednom koutě přetékały hračky a pohovka se dusila pod záplavou polštářů. V botníku s věšáky za vchodovými dveřmi vyčnívaly boty v dětské i dospělé velikosti, stejně jako bundy a čepice.

Všude plno různých serepetiček.

„Je to pravda? Nedošlo k omylu? Ohledně Ariel?“

„Ne, madam.“

Oči se jí zalily slzami, ale zavrtěla hlavou a ukázala k pohovce. „Posadte se, prosím. Ještě jsem nebyla nakoupit – chystala jsem se zajít do obchodu cestou ze školky, ale... mám tu čaj a nějaké džusy.“

„Díky, nic nechceme,“ ujistila ji Eva.

„Povíte mi, co se stalo? Je hrozné, když nic nevím – Ariel zemřela jen o patro výš, než kde spí moje holčička.“

„Probíhá vyšetřování.“

Brownstoneová klesla na židli, zvedla polštář, který měla za sebou, a objala ho. „Strážnice, se kterou jsem mluvila, nic neřekla, ale měla jsem dojem, že nešlo o nehodu.“

„Ne, madam, nešlo o nehodu.“

Brownstoneová zavřela oči. „Byla tak... lehkomyšlná, pokud jde o zabezpečení. Majitel na bezpečnost kašle. I opravy mu trvají celou věčnost. Sama jsem si nainstalovala kameru a bezpečnostní zámky a taky jsem se naučila základům instalatér-